

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.527 van 6 december 2001
in de zaak A. 80.985/VII-17.356.**

In zake : 1. de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE,
 2. Camiel DEMEYER,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat A. DECLERCK,
 kantoor houdende te HARELBEKE,
 Kortrijksesteenweg 387

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkommende partij :

1. de n.v. AGGLO,
2. de n.v. INTERLIN (verzoekende partij in tussenkomst),
die woonplaats kiezen bij
Advocaat I. LIETAER,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Pres. Rooseveltplein 1.

DE RAAD VAN STATE, VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE en Camiel DEMEYER op 5 november 1998 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 30 oktober 1998 van de Vlaamse minister voor leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat zij hadden ingesteld tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het gedeeltelijk verlenen aan de n.v. INTERLIN van de vergunning voor het verder exploiteren van een leemplaten- en houtspaanderplattenfabriek, gelegen aan de Koning Albertstraat 52 te Waregem (Beveren-Leie), ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd en waarin de verzoekende partijen voorts vragen

“het Vlaamse Gewest als verwerende partij met toepassing van artikel 36 R.v.St.-wet te veroordelen tot betaling van een dwangsom van één miljard BEF indien de bevoegde minister -hetzij door in gebreke te blijven een nieuwe

beslissing te nemen binnen de wettelijke termijn van vijf maanden na kennisgeving van het te wijzen arrest, hetzij bij het nemen van een nieuw besluit binnen die termijn- bij het opnieuw behandelen van de beroepen aangetekend tegen het besluit dd. 23.11.95 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, aan de n.v. INTERLIN nog enige vergunning zou toekennen voor de exploitatie van haar spaanplatenbedrijf aan de Koning-Albertstraat te Beveren-Leie”;

Gelet op het arrest nr. 79.514 van 25 maart 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verwerende en van de belanghebbende partij;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 4 mei 1999;

Gelet op de beschikking van 18 juni 1999 die de tussenkomst van de n.v. AGGLO toelaat;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 30 augustus 1999;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 1999 die de tussenkomst van de n.v. INTERLIN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat P. LOVAGE die, loco advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat I. LIETAER, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend, behoudens wat de ontvankelijkheid van de tussenkomsten betreft, advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Uiteenzetting van de feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Oorspronkelijk de n.v. INTERLIN, later de n.v. AGGLO, baat een leemplaten- en spaanderplattenfabriek uit te Waregem (Beveren-Leie).

De fabriek bevindt zich in de rechthoek gevormd door de Koning Albertstraat, de Elfde Julilaan, de Kleine Heerweg en de Schoolstraat en is volgens het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977, gelegen in een woongebied.

1.2. Oorspronkelijk beschikt de n.v. INTERLIN over een exploitatievergunning voor een leemplaten- en houtspaanderplattenfabriek met motoren, machines en dergelijke, verleend door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 21 februari 1958 voor een termijn van dertig jaar die verstreek op 20 februari 1988.

1.3. In 1984 wenst de n.v. INTERLIN te investeren in een vierde productielijn.

Zij vraagt een nieuwe exploitatievergunning, enerzijds om de bestaande vergunde inrichting met drie productielijnen, diverse werkplaatsen, stoomketels, toestellen, opslagplaatsen enz. verder te exploiteren, anderzijds om ze uit te breiden met een vierde productielijn.

Bij ministerieel besluit van 5 september 1985 wordt de gevraagde vergunning verleend tot 20 februari 1988, zijnde de einddatum van de oorspronkelijke vergunning.

1.4. In 1988 vraagt de n.v. INTERLIN een nieuwe exploitatievergunning voor de gehele inrichting.

Met een besluit van de bestendige deputatie van 16 januari 1992 wordt de vergunning verleend tot 11 augustus 1996.

Hiertegen wordt administratief beroep ingesteld, doch daarover blijkt tot op heden geen uitspraak gedaan te zijn.

1.5. In 1995 vraagt de n.v. INTERLIN opnieuw een milieuvergunning met een looptijd van twintig jaar.

Dit is de aanvraag die tot de huidige vordering heeft geleid.

Met een besluit van de bestendige deputatie van 23 november 1995 wordt een vergunning verleend tot het einde van het jaar 2002, doch zij wordt geweigerd voor twee onderdelen, namelijk voor de opslag van 400 liter genklene (Xn) in vaten en voor de ontvetting van metalen met genklene : wasbak van 50 liter.

Voorts wordt de vergunningsduur voor de verspaanderij beperkt tot 30 juni 1998 en worden er bijzondere milieuvoorwaarden opgelegd.

De huidige verzoekende partijen en een derde tekenen hiertegen administratief beroep aan om de vergunning volledig te horen weigeren, de n.v. INTERLIN tekent beroep aan om een langere vergunningstermijn te bekomen.

Met een ministerieel besluit van 20 mei 1996 wordt het beroep van de n.v. INTERLIN ongegrond verklaard en wordt het beroep van de verzoekende partijen deels gegrond verklaard in die zin dat de in eerste aanleg genomen beslissing wordt bevestigd, doch met toevoeging van twee bijzondere voorwaarden.

De verzoekende partijen tekenen hiertegen schorsings- en annulatieberoep bij de Raad van State aan.

Bij arrest nr. 66.409 van 27 mei 1997, wordt de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 20 mei 1996 geschorst en bij arrest nr. 73.651 van 14 mei 1998 wordt het ministerieel besluit ook vernietigd.

1.6. De beroepsprocedure wordt overgedaan en daarin worden de volgende adviezen uitgebracht :

- afdeling stedenbouwkundige vergunningen op 29 juni 1998 : principieel ongunstig voor de inrichting;

- OVAM op 13 juli 1998 : ongunstig voor de inrichting;
- Vlaamse Milieumaatschappij op 22 juli 1998 : het beroepschrift wordt bijgetreden met betrekking tot het aspect "lucht";
- afdeling preventieve en sociale gezondheidszorg op 24 juli 1998 : gunstig voor de inrichting binnen de vooropgestelde termijn en met de opgelegde voorwaarden;
- hoofdbestuur milieuvergunningen op 20 augustus 1998 : gunstig mits naleving van milieuvergunningsvoorwaarden en beperkte termijn;
- gewestelijke milieuvergunningscommissie op 21 augustus 1998 : idem.

Met het thans bestreden ministerieel besluit van 30 oktober 1998 wordt het administratief beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van 23 november 1995 ongegrond verklaard en wordt dat besluit bevestigd;

2. Ontvankelijkheid van de vorderingen tot tussenkomst

Overwegende dat uit de gegevens die door de beide verzoekende partijen in tussenkomst worden verstrekt in de door hen neergelegde procedurestukken, blijkt dat thans uitsluitend de n.v. AGGLO de betrokken inrichting exploiteert; dat de n.v. INTERLIN wel argumenten aanreikt ter adstructie van haar belang bij haar tussenkomst, doch niet aantoont over de vereiste hoedanigheid te beschikken om in deze zaak tussen te komen; dat de rechtsvordering, waarvan het specifieke opzet is een voordeel te verkrijgen, in casu de mogelijkheid de betrokken exploitatie voort te zetten, in principe alleen kan worden ingesteld door diegene die op dat voordeel aanspraak kan maken; dat dit ten deze enkel de n.v. AGGLO is; dat bijgevolg ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot tussenkomst ingesteld door de n.v. INTERLIN onontvankelijk is; dat, waar verder in het arrest wordt gesproken over de tussenkomende partij, derhalve enkel de n.v. AGGLO wordt bedoeld;

3. Gegrondheid van het annulatieberoep

3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen onder meer het volgende doen gelden:

3.1.1. De verzoekende partijen voeren in hun tweede middel de schending aan van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en van de bepalingen van het gewestplan Kortrijk.

Zij stellen in dit verband onder meer :

"Het grootschalig industrieel bedrijf is niet bestaanbaar met de bestemming woongebied, zodat het om die reden geen vergunning meer kan krijgen, zoals de verwerende partij in haar vorige vernietigde besluit expliciet heeft erkend. In het thans bestreden besluit wordt dit niet meer uitdrukkelijk, maar wel impliciet toegegeven door te stellen :

'... een korte bijkomende vergunningstermijn kan worden toegekend om de verhuis van het bedrijf toe te laten' (bestreden besluit, blz. 27, tweede alinea);

'De nv INTERLIN weet reeds geruime tijd dat een herlocalisatie zich opdringt'. (bestreden besluit, blz. 28, eerste alinea);

Mocht het bedrijf bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, dan zou er geen sprake hoeven te zijn van een noodzakelijke herlocalisatie binnen een korte termijn. De verwerende partij heeft in de eerste procedure voor de Raad van State de onbestaanbaarheid van het bedrijf met de bestemming 'woongebied' volmondig toegegeven (zie het arrest dd. 14.05.98, blz. 8, nr. 2.2.4). Het is inderdaad zonneklaar dat een grootschalig spaanplatenbedrijf (exploitatie gespreid over 2,7 hectaren, thans nog meer dan 100 personeelsleden, enz.) allerminst als 'kleinbedrijf' zou kunnen worden gekwalificeerd in de zin van artikel 5.1 van het K.B. van 28 december 1972. Dit blijkt al zeer duidelijk uit de rubrieken waarvoor een vergunning werd verleend, en de uitzonderlijk hoge vermogens en volumes die worden aangegeven (zie het bestreden besluit).

Daarbij is het zonder belang dat exploitatievoorwaarden worden opgelegd overeenkomstig de voorschriften van VLAREM II (die nog nooit gehaald zijn en ook niet gehaald kunnen worden - zie het meest recente proces-verbaal dd. 10.09.98), of dat het bedrijf zagezagd inspanningen zou leveren om aan die normen te voldoen (quod non). In een woongebied mag gewoon geen grootschalig industrieel bedrijf worden gevestigd. Als de exploitatie van een bedrijf onbestaanbaar is met de bestemming woongebied, dan hoeft niet meer onderzocht of deze exploitatie door het opleggen van strenge voorwaarden alsnog verenigbaar zou kunnen zijn met de onmiddellijke omgeving (zie bvb. R.v.S., SCHAILLEE, arrest nummer 36.782 van 28 maart 1991).

(...)

Het feit dat op 30 juni 1998 de meest hinderlijke afdelingen (verspanerij en voordrogerij) moesten worden gesloten is geen nieuw gegeven : er werd reeds rekening mee gehouden in het eerste vernietigde ministerieel besluit en in de voorafgaande annulatieprocedure. Overigens is de voordrogerij nog steeds niet gesloten, en heeft de nv INTERLIN nog maar eens een verlenging gevraagd tot 2002 voor deze afdeling, ondanks het feit dat uit de meest recente geluidsmetingen blijkt dat de normen niet kunnen worden gehaald".

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop in essentie het volgende :

Uit de adviezen blijkt niet dat er a priori een onverenigbaarheid bestaat. Bedrijven kunnen immers in een woongebied worden toegelaten indien zij

verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving en bestaanbaar met de bestemming woongebied.

De beslissing van de bestendige deputatie houdt de stopzetting in van de meest hinderlijke afdelingen tegen einde juni 1998 en legt bijzondere voorwaarden op inzake de exploitatie-uren. Zij poogt met een beperkte vergunningsduur en bijzondere exploitatievoorwaarden de exploitatie verenigbaar te maken met de onmiddellijke omgeving in afwachting van een volledige herlocalisatie van het bedrijf.

De thans bestreden beslissing bevestigt die beslissing van de bestendige deputatie en kan op grond van deze motivatie stellen dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, behalve voor wat betreft de exploitatie van de verspaanderij. De verenigbaarheid van de voordroger dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijk dossier.

Voorts verwijst zij naar de motivering van het bestreden besluit.

3.1.3. De **tussenkomen**de partij voert hier in essentie, nog het volgende aan toe :

De bestreden beslissing stelt niet expliciet noch impliciet dat het spaanderplatenbedrijf in strijd zou zijn met de bepalingen van het vigerende gewestplan.

Het is niet omdat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat zich een herlocalisatie van het bedrijf opdringt dat daaruit een onverenigbaarheid of een onbestaanbaarheid zou blijken. Al is er geen strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, toch kan de overheid om opportuniteitsredenen beslissen dat een herlocalisatie zich opdringt en daartoe een korte vergunningsduur bepalen.

In casu gaat het om een zone-eigen bedrijf, waarvan zowel de tussenkomen

de partij als de overheid van mening zijn dat een herlocalisatie zich opdringt, zonder dat een onverenigbaarheid of een onbestaanbaarheid van de kwestieuze inrichting met het gewestplan wordt aangenomen;

3.2. Bespreking

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

3.2.1. Artikel 5, 1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt :

"De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving".

3.2.2. De betrokken leemplatten- en houtspaanderplattenfabriek is een grootschalig industrieel bedrijf. Dit blijkt uit :

- de omvang van het bedrijf (de verzoekende partijen worden niet tegengesproken waar ze stellen dat de bedrijfsoppervlakte circa 2,7 ha beslaat)
- het groot aantal werknemers dat er wordt tewerkgesteld (circa 100)
- het door het bestreden besluit vergunde :

- “- de produktie van houtspaanderplatten en vlasleemplatten in totaal 4.107,8 kW en diverse houtbewerkingsmachines in totaal 2.995,64 kW, met o.m. :
 - 1 toevoerbaan voor rondhout;
 - verspaanderij (X1) met Homback verspaner (630 kW);
 - zeven en toevoerinstallatie van natte vreemde grondstoffen (zaagmeel en spaanders);
 - voordroger (Y) met directe verwarming en een geïnstalleerd elektrisch vermogen van 251,15 kW, met bijhorende stookinstallatie (Y1) op schuurstof en/of lichte stookolie, met een thermisch vermogen op stookolie van 6.975 + 2.325 kW en een thermisch vermogen op schuurstof van 5.116 kW, en een max. capaciteit van 6.930 ton schuurstof/jaar;
 - 3 ziften (M1) voor spaanders 3 x 7,5 kW, met hamermolen 75 kW;
 - los- en kuisinstallatie voor vlaslemen met losplaats (A3) met losput, aftransport naar ontwollingsmachines, ontzandingsmachines en lijnzaadkuiserij;
 - vreemde droge grondstoffen : losplaats (O) met losput en afvoer naar zift met PSKM-raspmolen 250 kW (A);
 - 2 nadrogers met indirecte verwarming, voor resp. middenlaag (ML) en deklaag (DL), en een geïnstalleerd elektrisch vermogen van samen 232,75 kW;

- een oververhitwaterketel (T) op schuurstof en ziftstof (en/of lichte stookolie) met een thermisch vermogen op stookolie van 7.000 kW + 2 x 356 kW en een thermisch vermogen op schuur- en ziftstof van 11.628 kW, met een waterinhoud van 35 m³, en een max. capaciteit van 16.216 ton schuur- en ziftstof per jaar;
- 2 belijmers met bijhorende lijmkemelen;
- strooistation;
- pers ('lijn 4');
- afstapeling;
- schuurlijn (Q) met 2 schuurmachines resp. 640 kW en 444 kW;
- verzaging van de produktielijn 4 (Q);
- afstapeling (P) met rolbanen samen 15 kW;
- sorteerlijn (P) (de 6 opgegeven schuurbanden 4 x 90 en 2 x 75 kW zijn buiten gebruik);
- verzaging (J) met bijbehoren, in totaal ca 150 kW en met breker voor spaanplaatresten 74 kW;
- Osmeca breker voor spaanplaatresten 22 kW (J4);
- tand- & groeflijn (G) met 2 tand- & groefmachines 30,5 kW en 27 kW en bijbehoren;
- plamuur/polyesterlijn : 185,83 kW met UV-uitharding;
- 8 luchtcompressoren, samen 341,5 kW : 2 x 110 kW, 1 x 75 in reserve, 2 x 18,5 kW, 2 x 4 kW en 1 x 1,5 kW;
- metaalbewerking : 36,86 kW;
- dieselmotor voor sprinklerinstallatie : 1 x 46 kW en een benzinemotor voor de brandweerpomp : 1 x 100 kW;
- 12 transformatoren : 1 x 2.000, 4 x 1.250, 2 x 1.000, 2 x 630, 2 x 500 en 1 x 160 kVA;
- een centrale verwarmingsketel met thermisch vermogen 186 kW;
- garage voor onderhoud van eigen voertuigen, met 1 schouwput en 1 brug (S);
- laboratorium voor kwaliteitscontrole (F4);
- opslag van hout en dergelijke :
 - houtstof in silo's : 3 x 20 ton (V2, V3 en V4), 1 x 10 ton (K1) en 1 x 3 ton (U) : samen 73 ton;
 - hout, vlasleem en spaanplaten : in totaal 20.949 ton, namelijk :
 - magazijnen voor spaanplaten (gebouwen C, D, G, J, J1, J2, L, L1, L2, O2 en P) : samen 14.166 ton;
 - bulkopslag en voorraadkamers (A3 en B) voor leem : samen 845 ton;
 - bulkopslag voor losse krullen (loods O) : 440 ton;
 - 8 bunkers ('Pos 1 tem Pos 8', elk 600 m³) voor natte spaanders 2 x 120 ton, droge spaanders 4 x 72 ton, krullen 1 x 102 ton en fijn materiaal 1 x 48 ton;
 - 2 stapelzones voor rondhout (Z1 en Z2) : 3.000 ton resp. 1.700 ton;
 - bulkopslag voor zaagmeel (X) : 120 ton;
- opslag van :
 - 4.000 l afvalolie : 2 bovengrondse tanks van 2.000 l;
 - 405 ton lijmen in 7 tanks : 4 x 70, 2 x 45 en 1 x 35 ton;
 - gasflessen, samen 1.498 l :
 - 609 l acetyleen;
 - 609 l zuurstof;
 - 280 l propaan;
 - LPG in een bovengrondse tank van 7.750 l, met vulinrichting ter bevoorrading van eigen rollend materieel;
 - oxyderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen : samen 47.920 l

- 38.000 l ammoniumnitraat (C) in een bovengrondse tank;
 - 7.500 l polyesterlak (Xi) in vaten;
 - 1.500 l malachietgroen (Xn) in 1 vat van 1.500 l;
 - 200 l natronloog (C) in vaten;
 - 200 l rode kleurstof (Xi) in vaten;
 - 120 l acrylaatverf (Xi) in vaten;
 - P2-vloeistoffen : samen 15.800 l, in vaten :
 - 7.500 l plamuur;
 - 7.500 l polyesterlak (ook Xi : zie hierboven);
 - 600 l butylacetaat;
 - 200 l rode kleurstof (ook Xi : zie hierboven);
 - P3-vloeistoffen : 91.000 l :
 - 1 ondergrondse dieseltank van 10.000 l;
 - 5 bovengrondse stookolietanks, nl. 1 x 35.000 l, 1 x 30.000 l, 1 x 10.000 l, 1 x 5.000 l en 1 x 1.000 l;
 - vloeistoffen met vlampunt > 100° C : samen 8.000 l :
 - 7.000 l olie : 2.000 l in vaten en 5.000 l in een bovengrondse tank;
 - 1.000 l smeermiddelen;
 - 2 dieselpompen 2 x 0,5 kW;
 - stelplaats voor 39 voertuigen andere dan personenwagens : (heftrucks, tractors, vrachtwagens, hoogtewerker, ...) en voor 30 containers;
 - lozen van normaal huisafvalwater (NHA) in de openbare riolering max. 1 m³/uur, 5 m³/dag en 500 m³/jaar (reeds vergund);
 - opslag van niet-gevaarlijke produkten o.m. 50 ton BHF190, 47.000 l paraffine, 30 ton ureum en 64 ton Zewakol CA;
- voor een termijn verstrijkend op 30 juni 1998 voor de verspannerij en de voordroger en op 31 december 2002 voor de rest van de inrichting”;

Het advies van 29 juni 1998 van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen, overgenomen in het bestreden besluit, stelt dan ook terecht :

“Gelet op het gewestplanvoorschrift is het in alle redelijkheid duidelijk dat een dergelijk grootschalige inrichting niet in een woongebied thuishoort. Ze dient in een daartoe geëigende zone ondergebracht, bijvoorbeeld in industriegebied.

Bijgevolg brengt de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen een principieel ongunstig advies uit”.

Het is bijgevolg totaal onbegrijpelijk dat het bestreden besluit, één alinea verder, overweegt :

“dat uit het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen niet blijkt dat er a priori een planologische onverenigbaarheid is”.

Het feit dat de verspaanderij en de voordroger slechts tot eind juni 1998 zijn vergund, doet aan bovenstaande globale conclusie geen afbreuk.

3.2.3. De meer dan 25 pagina's beslaande motivering van het bestreden besluit slooft zich vervolgens uit om aan te tonen dat de hinder die de inrichting voor

de onmiddellijke omgeving teweegbrengt niet van die aard is dat er onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving zou zijn, en gaat volledig voorbij aan de primordiale vaststelling dat de betrokken fabriek helemaal niet bestaanbaar is met de gewestplanbestemming “woongebied”.

3.2.4. Het middel is derhalve gegrond ;

4. De vordering tot het opleggen van een dwangsom

4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het opleggen van een dwangsom het volgende doen gelden :

4.1.1. De **verzoekende partijen** motiveren hun vordering in het verzoekschrift tot nietigverklaring als volgt :

- Bij aangetekend schrijven van hun raadsman van 10 juni 1998 hebben de verzoekende partijen de bevoegde minister aangemaand ‘s Raads arrest (nr. 73.651) uit te voeren door met een nieuw ministerieel besluit het deputatiebesluit van 23 november 1995 te vernietigen en de door n.v. INTERLIN gevraagde vergunning te weigeren.

Met het thans bestreden besluit heeft de verwerende partij zich niet gestoord aan de uit dat arrest voortvloeiende verplichting om zich te onthouden van enige beslissing waardoor aan de n.v. INTERLIN een nieuwe vergunning wordt gegeven. Het opleggen van een dwangsom is noodzakelijk voor effectief rechtsherstel, zonder een “carrousel” van beslissingen.

Uit de motivering van voormeld vernietigingsarrest volgt dat de overheid geen vergunning meer kan geven zonder in strijd te komen met de bindende kracht van het gewestplan en dat zij geen discretionaire bevoegdheid meer heeft waarmee zij alsnog de door de bestendige deputatie gegeven vergunning zou kunnen bekrachtigen.

- Bij een veroordeling tot betaling van dwangsom kan de Raad van State de overheid bovendien bevelen de handelingen te verrichten die nodig zijn om het gezag van gewijsde van het annulatiearrest in acht te nemen en de wettelijkheid te herstellen.

De milieuvergunningsprocedure stelt een bijzonder probleem ten aanzien van de toepassing van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Ingevolge een vernietigingsarrest herleeft het in eerste aanleg genomen deputatiebesluit en heeft de minister een dubbele verplichting : de positieve verplichting om een nieuwe beslissing te nemen binnen de vijf maanden en de onthoudingsverplichting om bij het nemen van een nieuwe beslissing in strijd te handelen met de inhoud van het annulatie-arrest.

De minister heeft zich in casu wel aan de aanmaning gehouden om een nieuwe beslissing te nemen, maar niet aan de onthoudingsverplichting die uit het arrest voortvloeit. Een intrekking van het thans bestreden besluit levert niets op omdat zo nog maar eens het deputatiebesluit van 23 november 1995 zou herleven...

De enige wijze om rechtsherstel op straffe van een dwangsom af te dwingen bestaat hierin dat met de annulatie van het bestreden besluit een onthoudingsplicht op straffe van een dwangsom wordt opgelegd, die verbeurd wordt als de verwerende partij een nieuwe beslissing zou nemen houdende vergunning aan de n.v. INTERLIN voor de verdere exploitatie van het spaanderplatenbedrijf aan de Koning Albertstraat te Beveren-Leie.

- Het vorderen van een dwangsom kan gelijktijdig met een annulatieberoep gebeuren. (R.v.St., nr. 55.115, 13 september 1995). In casu is slechts effectief rechtsherstel mogelijk wanneer èn het bestreden ministerieel besluit van 30 oktober 1998 wordt vernietigd èn een onthoudingsverplichting wordt opgelegd op straffe van een dwangsom wanneer de overheid opnieuw moet beslissen over het beroep tegen het nog steeds uitvoerbare deputatiebesluit van 23 november 1995.

- Artikel 36, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereist een voorafgaande aanmaning aan de overheid bij ter post aangetekende brief om een nieuwe beslissing te nemen. Dit geldt niet wanneer een dwangsom wordt opgelegd wegens miskennen van een onthoudingsverplichting.

De verzoekende partijen hebben bij aangetekende brief van 10 juni 1998 de verwerende partij aangemaand om een nieuwe beslissing te nemen, die niet anders kon inhouden dan de vernietiging van het deputatiebesluit van 23 november 1995 en de weigering van de gevraagde milieuvergunning. Voor zover toepasselijk, is aldus aan artikel 36, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voldaan en kan niet nog eens een aanmaning worden geëist.

4.1.2. De **verwerende partij** antwoordt hier op :

Na het vernietigingsarrest van 14 mei 1998 heeft de overheid niet nagelaten een nieuwe beslissing te nemen. Daarin werd rekening gehouden met nieuwe, evoluerende elementen, hetgeen geen schending van het gezag van gewijsde inhoudt.

De dwangsom kan slechts in een afzonderlijke procedure worden gevorderd, op verzoek van degene op wiens verzoek de vernietiging is uitgesproken, nadat een zekere termijn is verlopen sinds de kennisgeving van het vernietigingsarrest en na een aanmaning tot uitvoering van het vernietigingsarrest. De huidige vordering is onontvankelijk.

Minstens is niet aan de voorwaarden voldaan voor het opleggen van een dwangsom. Het is voorbarig nu al aan te nemen dat de overheid zou nalaten een eventueel vernietigingsarrest uit te voeren.

4.1.3. De **tussenkommende partij** voegt aan dit verweer nog het volgende toe :

Er is in casu geen reden om een dwangsom op te leggen, nu de minister ook na het vernietigingsarrest van 27 mei 1998 tijdig en opnieuw een beslissing heeft genomen en aldus aan de handelingsplicht heeft voldaan. Niets wijst erop dat de minister zich na een eventuele annulatie zou onthouden van zijn plicht om een nieuwe beslissing te nemen, zodat geen dwangsom kan worden opgelegd.

De inhoud van de brief van 10 juni 1998 is voorbijgestreefd nu de minister nadien en binnen de wettelijke termijn een beslissing heeft genomen.

In het geval van vernietiging van de bestreden beslissing, verdwijnt deze “ex tunc” uit de rechtsorde, zodat de intrekking niet meer moet worden bevolen en de vordering tot het opleggen van een dwangsom geen voorwerp meer heeft.

Het opleggen van een dwangsom zou ook onwettig zijn omdat de Raad van State niet in de plaats kan treden van de overheid die een discretionaire bevoegdheid heeft. De dwangsom betreft het verrichten van een handeling en niet de concrete inhoud ervan, zeker niet wanneer het een niet-gebonden bevoegdheid betreft zoals in casu.

Op basis van artikel 43, § 7 en § 8 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, overgenomen en verruimd in artikel 166 en 204 van hetzelfde decreet, bestaat de mogelijkheid om bij het nemen van een beslissing af te wijken van de bepalingen van het ter plaatse geldende gewestplan. Door het opleggen van een dwangsom zou de Raad van State de

bevoegde minister verhinderen om desgevallend een individuele afwijking van de gewestplanvoorschriften toe te staan, hetgeen nochtans tot zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid behoort.

Door aldus een milieuvergunning toe te kennen, zou de minister geen beslissing nemen die is aangetast met de in het vernietigingsarrest van 14 mei 1998 vastgestelde onwettigheid. Het komt de Raad van State niet toe zich in de plaats van de overheid te stellen. Wanneer de overheid een appreciatiebevoegdheid behoudt, zoals in casu, kan geen dwangsom worden bevolen;

4.2. Bespreking

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

4.2.1. Artikel 36, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State stelt de mogelijkheid tot het opleggen van een dwangsom in, in twee gevallen :

- wanneer het herstel van de wettigheid inhoudt dat de vernietiging van een rechtshandeling moet worden gevolgd door een nieuwe overheidsbeslissing of overheidshandeling en de overheid in gebreke blijft (niet nakomen van positieve verplichting);
- wanneer uit een vernietigingsarrest voor de overheid een onthoudingsplicht ten aanzien van bepaalde beslissingen volgt en de overheid een beslissing heeft genomen met schending van de uit het vernietigingsarrest voortvloeiende onthoudingsverplichting (niet nakomen van negatieve verplichting).

4.2.2. De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij met het nemen van het bestreden besluit wel heeft voldaan aan haar “positieve verplichting”, doch niet aan haar “negatieve verplichting” om het gezag van gewijsde van het door haar ingeroepen arrest van de Raad van State niet te schenden.

4.2.3. Als gevolg op het vernietigingsarrest nr. 73.651, van 14 mei 1998, hebben de verzoekende partijen op 10 juni 1998 de verwerende partij gevraagd een nieuwe beslissing te nemen en daarbij gesteld :

“Mede rekening houdend met de ondubbelzinnige motivering van het schorsingsarrest dd. 27.05.97 en het vernietigingsarrest van 14 mei 1998, kan er geen twijfel over bestaan dat aan de nv INTERLIN geen enkele vergunning

meer kon worden toegekend, zonder op de meest flagrante wijze in strijd te komen met het gewestplan en de milieuwetgeving”.

4.2.4. Met het meervermelde arrest nr. 73.651 werd een vorig besluit vernietigd, waarin de verwerende partij had overwogen dat de gevraagde inrichting onverenigbaar was met de ter plaatse geldende planologische voorschriften, maar waarbij zij desalniettemin een vergunning verleende.

Deze vernietiging werd als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet is de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Dit houdt o.m. in dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting, of een gedeelte ervan, niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

De verwerende partij geeft expliciet toe dat de verleende vergunning de gewestplanbestemming ‘woongebied’ schendt.

De beoordeling van de verenigbaarheid van een hinderlijke inrichting met de gewestplanbestemming behoort tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Wanneer deze tot de onverenigbaarheid concludeert, moet zij gelet op bovenvermelde wetsbepaling de vergunning weigeren.

De argumentatie van de tussenkommende partij met betrekking tot de verenigbaarheid van haar inrichting met de bestemming van het gebied, is dan ook niet ter zake dienend.

Noch de verwerende, noch de tussenkommende partij voeren rechtsregelen aan die toelaten om op grond van billijkheids-, sociale of economische redenen, artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet, weze het tijdelijk, te miskennen.

De Raad van State zijn dergelijke regelen evenmin bekend.

Het bestreden besluit maakt geen toepassing van enige regeling als bedoeld door de tussenkommende partij in haar tweede argument. Dit volstaat om het argument af te wijzen.

Het bestreden besluit miskent bijgevolg de door verzoekende partijen ingeroepen rechtsregelen.

Overwegende dat het bestreden besluit derhalve vernietigd dient te worden”.

In dit arrest wordt inderdaad niet voor recht gewezen dat de aldaar bestreden beslissing als dusdanig de gewestplanbestemming woongebied miskent, doch alleen dat de overheid niet enerzijds kan stellen dat de verleende vergunning die bestemming miskent, en anderzijds de vergunning toch verlenen, zonder toepassing van de toendertijd geldende afwijkingsregelen. Nog minder houdt dit arrest het verbod in om in de toekomst “nog enige vergunning” toe te kennen voor de betrokken inrichting.

Thans gaat het bestreden besluit, in tegenstelling tot het eerder vernietigde besluit, ervan uit dat de aangevraagde vergunning uit planologisch oogpunt aanvaardbaar is.

Hierboven werd vastgesteld dat de in deze zaak bestreden beslissing wel degelijk de gewestplanbestemming schendt, doordat de betrokken inrichting onbestaanbaar is met de bestemming woongebied.

Het is dan ook slechts uit onderhavig arrest dat in hoofde van de verwerende partij het verbod voortvloeit de vergunningsaanvraag die tot het bestreden besluit heeft geleid als verenigbaar met de gewestplanbestemming woongebied te beschouwen.

De thans voorliggende vordering tot het opleggen van een dwangsom is ongegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De tussenkomst van de n.v. INTERLIN wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het besluit van 30 oktober 1998 van de Vlaamse minister voor leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE en Camiel DEMEYER hadden ingesteld tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het gedeeltelijk verlenen aan de n.v. INTERLIN van de vergunning voor het verder exploiteren van een leemplaten- en houtspaanderplatenfabriek, gelegen aan de Koning Albertstraat 52 te Waregem (Beveren-Leie), ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 3.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 5.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst en van de tussenkomst, bepaald op tienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij in tussenkomst en de tussenkomende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes december tweeduizend en een, door de VIIe kamer die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.